

Καὶ ἄνευ ἐμπροθέτου προσδιορισμοῦ: Νὰ 'ποσπαστῶ καὶ ἔπειτα (νὰ τελειώσω τὴν ἐργασίαν καὶ ἔπειτα). || Ἄσμ.

Ἔ το ποῦ 'ποσπαστήκασι καὶ πάσι νὰ μὲ θάψουν,
τὲς πέτρες τὲς ἀσύντυχες κάμε τες νὰ μὲ κλάψουν.

4) Τελειώνω Κύπρ.: 'Ποσπάζει τὴν δουλειάν του. 5)

Μεταθέτω προσωρινῶς ὑπάλληλον ἢ στρατιωτικὸν ἀπὸ τῆς θέσεως, εἰς τὴν ἀνήκει, εἰς ἄλλην λόγ. σύνθηθ.: Ἐνεργεῖ 'ἀποσπαστῇ 'ς τὴν ἀστυνομία - 'ς τὸ ὑπουργεῖο - σὲ ταμεῖο κττ. Ἀξιωματικὸς - τελωνοφύλακας - ὑπάλληλος ἀποσπασμένος. Ο δικάσιμος εἶναι ἀποσπασμένος σὲ προξενικὴ ὑπηρεσία. 6)

Ἐπὼ τελείως, θραύω ἐντελῶς σύνθηθ.: Ἦτανε ραγισμένο τὸ τζάμι, τ' ἀπόσπασες καὶ ἡούχασες. Πρόσεξε μὴν ἀποσπάσης τὸ ποδάρι τῆς καρέκλας. Ξανάπεσε καὶ ἀπόσπασε τὸ χέρι του. Ἐδωκε πῆρε, τ' ἀπόσπασε τὸ κλῆμα. Ἦταν σπασμένη λίγο ῥίζα τοῦ βασιλικοῦ κ' ἐπῆγε ὁ γιός σου καὶ τὴν ἀπόσπασε. Σπασμένο ἦτανε τὸ σταμνὶ κ' ἐπῆς καὶ τὸ 'πόσπασες σύνθηθ. Καὶ ἀμτβ. θραύομαι καθ' ὁλοκληρίαν πολλαχ.: Ἀπόσπασε ἡ λαύνα - ἡ στάμνα - ἡ συκεῖ - τὸ τζάμι - τὸ δέντρο πολλαχ.

7) Ἀμτβ. πάσχων ἐκ κήλης πρότερον πάσχω ἀκόμη περισσότερον Πελοπν. (Μάν.): Ὁ καημένος ἀπόσπασε τὸν τελευταῖο καιρό.

ἀπόστα ἦ, Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστένω ὑποχωρητικῶς.

Κάματος, κόπος: Ἀπὸ τὴν πολλὴν δουλειὰ μ' ἔπιασε ἀπόστα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόσταμα 2.

ἀπόστα ἐπίρρ. Ζάκ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύπρ. Μύκ. Παξ. Τήν. Χίος κ.ά.

Ἐκ τῆς Ἰταλ. φρ. *a posta*. Ἡ λ. καὶ ἐν ἐπιστολῇ τοῦ 1787. Ἰδ. ΔΚαμπούρογλ. Μνημ. Ἱστορ. Ἀθην. 2, 317.

Ἐπὶ τούτῳ, ἐλίτηδες ἐνθ' ἄν.: Τὸν ἔστειλ' ἀπόστα γιὰ νὰ μ' ἀββιζάρη Κέρκ. Ἦρθανε ἀπόστα νὰ τὸνε πάρουνε αὐτόθι. Ἦρθεν ἀπόστα νὰ τὸν πάρη Κύπρ. Ἀπόστα τὰ παράτ' ὅσα τὰ χωράφια Τήν. || Παροιμ.

Ἀπόστα σ' ἔκαμα κουμπάρο | γιὰ ν' ἀπλώνω μὲ τὸ θάρο Κεφαλλ.

Ἀπόστα εἶναι τὰ δόντια σου γιὰ νὰ βαστοῦν τὴ γλώσσα (ὁ νοῦς πρέπει νὰ κατευθύνῃ τοὺς λόγους) Κέρκ. Συνών. ἀποστάρικα, ἐπιταυτοῦ, ξαπόστα.

ἀπόσταγμα τό, ἀμάρτ. ἀπόσταμα Ἰθάκ. Κεφαλλ. — Λεξ. Δημητρ. ἀπόσταγμαν Πόντ. (Τραπ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀπόσταγμα.

1) Τὸ πρῶτον γλεῦχος τῶν σταφυλῶν τὸ ἐκρέον πρὸ τῆς ἐκθλίψεως Ἰθάκ. Κεφαλλ. — Λεξ. Δημητρ.: Στάσου πρῶτα νὰ βγάλουμε τ' ἀπόσταμα κ' ἔπειτα πατοῦμε Ἰθάκ. Συνών. ἀπάτης (Π) 1, πρόρρος, πρόχυμα. 2) Τὸ νὰ παύῃ τι νὰ στάξῃ Πόντ. (Τραπ.) Συνών. ἀποστάλαγμα 1.

ἀποστάζω λόγ. πολλαχ. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Τραπ.) Χίος κ.ά.

Τὸ ἀρχ. ἀποστάζω.

1) Μόλις στάζω, ρεῶ στάγδην λόγ. πολλαχ.: Ἦ σκεπὴ σὲ μιὰ γωνιά ἀποστάζει Λεξ. Δημητρ. 2) Παύω νὰ στάζω Πόντ. (Τραπ.) Χίος κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.: Θὰ περάσουνε μέρες ὥσπου ν' ἀποστάξουν οἱ χιονισμένες σκεπὲς Λεξ. Δημητρ. Ἐπόσταξε τὸ λάδι (ἔπασσε τοῦ ἐλαίου ἢ ἐκροῇ ἐκ τοῦ πιεστηρίου) Χίος. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ.

Πβ. ἀποσταλάζω.

ἀποσταῖλα ἦ, Πελοπν. (Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόστα καὶ τῆς καταλ. -ίλα.

Ἀπόσταμα 2, ὁ ἰδ.

ἀποστακατία ἦ, Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀποστακατέ < ἀποστακοῦ, δι' ὁ ἰδ. *ἀποστατίζω.

Ἡ ἀπόστασις τῶν δύο ποδῶν ὅσον εἶναι δυνατόν νὰ ἀνοίξουν: Νὰ ἀποστακατία τὰ κοττὲ τόπο (ἓνα ἀνοιγμα τῶν ποδιῶν τῆς κόττας τόπο).

ἀπόσταλα ἐπίρρ. Στερελλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. στάλος.

Μετὰ τὸν στάλο, κατὰ τὸ ἀπόγευμα.

ἀποστάλαγμα τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά. ἀποστάλαμα Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀποστάλαγμα.

1) Τὸ νὰ παύῃ τι νὰ στάξῃ Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. Συνών. ἀπόσταγμα 2. 2) Τὸ ἐξ ἀποστάξεως ὑγρὸν, ἀπόσταγμα Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

ἀποσταλάζω Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Σαλαμ. κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀποσταλάζου Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. 'ποσταλάζω Σαλαμ. ἀποσταλάσ-σω Κάρπ.

Τὸ μεταγν. ἀποσταλάζω.

Α) Μετβ. 1) Καθαρίζω δι' ἀποστάξεως, διωλίζω Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά.: Ζουμὶ ἀποσταλαγμένο (περασμένο ἀπὸ τὸ τρυπητήρι) Ἀρκαδ. Συνών. λαγαρίζω, λαμπικ-κάρω. Πβ. σουρῶνω, στραγγίζω. 2) Κάμνω τι νὰ στραγγίσῃ Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.: Θ' ἀποσταλάξω τ' ἄσκι (κρεμῶν τὸν ἄσκον ἀνάποδα κάμνω ν' ἀποστραγγίσῃ) Αἰτωλ. Συνών. ἀποστραγγίζω.

Β) Ἀμτβ. 1) Ἀποστάζω, στάζω Κάρπ. Σαλαμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.: Τὸ νερό - τὸ κανάτι 'ποσταλάξε Σαλαμ. Ἦ σκεπὴ ἀποσταλάζει Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Ἀποσταλάσ-σ' ἢ μούρη της σὰν Χιῶτικο μαστίχι, μάσ-σεται καὶ ἀπομάσ-σεται καὶ ροοκοκ-κινίτζει

(μούρη = μῦτι) Κάρπ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Ἰδ. Λουκιαν. Ἐρωτ. 45 «ἀποσταλάζοντες ἰδρωῖτες». 2) Παύω νὰ στάζω Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. — Λεξ. Βλαστ.: Ἀποσταλάξει τοῦ μέλι (ἔπασσε νὰ στάξῃ ἀπὸ τὰς κηρήθρας) Αἰτωλ. 3) Μεταφ. καταντῶ, καταλήγω Στερελλ. (Αἰτωλ.): Νὰ ἰδοῦμι ποῦ θὰ ἀποσταλάξῃ καὶ αὐτὸ τοῦ σπίτ', αὐτὸς οὐλα τὰ πούλ' ὀσι. Τοῦ πῆρ' οὐ ἓνας, τοῦ πῆρ' οὐ ἄλλους, νὰ ἰδοῦμι ποῦ ἀποσταλάξει τώρα. Συνών. ἀποκαταντῶ 1, καταντῶ, κατασταλάζω. Πβ. ἀποστάζω.

ἀποσταλγάρω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σταλγάρω.

Ἀπροσώπ. παύει ἢ ροή: Ἐποστάλγαρεν πλγὰ τὸ αἷμα.

ἀποσταλίζω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σταλίζω.

Λύω ἐκ τῆς φάτνης ἢ τῶν δεσμῶν: Ἄσμ.

Ἀποσταλίζ' καὶ τ' ἄλογον καὶ φρυγαδᾶς τὴν κόρην.

ἀπόσταμα τό, Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἰθάκ. Μακεδ. Πελοπν. (Γελίν. Μάν. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τσακων. κ.ά. — Λεξ. Δεῖκ Περίδ. Αἰν. Ἡπίτ. Μπριγκ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. 'πέσταμα Θράκ. (Γέν.) ἀπόστημα Δ. Κρήτ. 'πόστημα Α. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστένω.

1) Τὸ νὰ σταματᾷ τις, στάσις, σταμάτημα Κρήτ.: Δὲ μοῦ καλαρέσει τὸ 'πόστημα' ἀπὸ κανεὶ ἐκεινοσέ, ἅμα περνᾷ δροστὰ ἀπὸ τὸ σπίτι μας. Συνών. σταμάτημα. 2) Κόπωσις, κάματος ἐνθ' ἄν.: Ποτὲς δὲ μπορεῖ νὰ δόνε πιάση καὶ αὐτὸνε ἀπόσταμα Μάν. Τέτοια 'πεστάματα δὲν τ' ἀκούω γὼ Γέν. Ἐφρούκωσαν τὰ κάφυνά μου ἀπὸ τ' ἀπόσταμα Γελίν. Ἀπ' τοῦ

πολύ τ' ἀπόσταμα δὲ μπόρ'σα νὰ πλαῖῃσον ἀπόρι Αἰτωλ. Συνών. ἀποκάμωμα 1, ἀπόστα, ἀποσταίλα, ἀποσταμάγρα, ἀποσταμάρα, ἀποσταμός, ἀπόστασι (II), ἀποστασία, ἀποστασίλα, ἀποστασούρα, ἀποστατός Β1, κάματος, κόπωςι, κούρασι, κούρασμα.

ἀποσταμάγρα ἢ, ἀμάρι. ἀκισταμάγρα Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπόσταμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άγρα.

Ἀπόσταμα 2, δ ἰδ.

ἀποσταμάρα ἢ, Ἡπ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Σουδεν. κ.ά.) κ.ά. — Μποέμ Ντόπ. ζωγραφ. 102 ΧΧρηστοβασ. Διηγ. ξενιτ. 65 — Λεξ. Αἰν. ἀπουσταμάρα Μακεδ. (Βλαστ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.) ἴπουσταμάρα Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπόσταμα ἢ ἀποσταμός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρα.

Ἀπόσταμα 2, δ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Δὲ λογαριάζω τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀποσταμάρα Καλάβρυτ. Ξέρεις τί ἀποσταμάρα ἔχω! Σουδεν. Ὁ δρόμος τῆς ἡμέρας κ' ἡ ἀποσταμάρα μᾶς ἔκαμε νὰ νυστάζουμε ὅλοι Μποέμ ἐνθ' ἄν. Ἀπὸ τὴ μεγάλη του κούρασι καὶ τὴ μεγάλη του ἀποσταμάρα ΧΧρηστοβασ. Διηγ. ξενιτ. ἐνθ' ἄν.

ἀποσταμός ὁ, Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Αἰν. Βλαστ. Δημητρ. ἀπουσταμός Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.) κ.ά. ἴπουσταμός Θράκ. (Σουφλ.) ἀποστεμός Κρήτ. ἀπόσταμο τό, ΜΤσιριμῶκ. Ἐκ βαθ. 62.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστένω.

Ἀπόσταμα 2, δ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἐνας ἀποσταμός, δὲ μπορῶ ν' ἀνοίξω τὰ μάτια μου Μάν. Τὸν ἔπιασι ἕνας ἀπουσταμός, δὲ μπόρ'γι ντίπ νὰ κουβ'θῇ Αἰτωλ. Αὐτός ἴπουσταμό δὲν ἔχ' (δὲν κουράζεται) Σουφλ. || Ποιήμ.

Ἀλάλητο τὸ ἐρωτικὸ μεθύσι | τοῦ πόθου ἀπόσταμο, ἀποκάρωμα | σέρνει 'ς τὰ μάτια σου τὸ γλάρωμα

ΜΤσιριμῶκ. ἐνθ' ἄν.

***ἀποστανίσκω**, ἴπειστανίσκω Καπ. (Σινασσ.)

Ἐκ τοῦ ἀπόστανα ἄορ. τοῦ ρ. ἀποστένω καὶ τῆς καταλ. -ίσκω.

Ἀποκάμνω, ἀπαυδῶ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποστένω.

ἀποστανυνέσκω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἀπόστανα ἄορ. τοῦ ρ. ἀποστένω καὶ τῆς καταλ. -υνέσκω, ὡς καὶ ματίζω - ματυνέσκω, μιλῶ - μιλυνέσκω, μυρίζω - μυρυνέσκω, πάω - παῦνέσκω κττ.

Ἀποκάμνω, ἀπαυδῶ: Λίγο νὰ τὸ φορτώσης τὸ γαιδούρι μου, ἀποστανυνέσκει ἀμέσως. Καὶ μετβ. κάμνω τινὰ νὰ κουρασθῇ: Μὲ ἀποστανυνέσκει ὁ ἀνήφορος, δὲν ἀντέχω πρᾶ. Μὴν τὸ κρατᾷς ἔτσι τὸ παιδί, γιὰτὶ τὸ ἀποστανυνέσκεις.

ἀποστάρικα ἐπίρρ. Κέρκ. (Ἀργυροῦδ. κ.ά.) ἀποστάρ'κα Παξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀποστάρικος.

Ἐπίτηδες ἐνθ' ἄν.: Αὐτὸ τό 'καμες ἀποστάρικα Κέρκ. Τὸ λέει ἀποστάρικα γιὰ νὰ μὲ σκάσῃ Κέρκ. Ἐπῆε ἀποστάρικα γιὰ νὰ τὴν εὗρῃ αὐτόθ. Συνών. ἀπόστα, ἐπιταυτοῦ, ξαπόστα.

***ἀποσταρικινός** ἐπίθ. ἀποσταρ'κινός Παξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποστάρικα.

Ὁ ἐπίτηδες καμωμένος.

ἀποστάρικος ἐπίθ. Κέρκ. (Ἀργυροῦδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπόστα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρικος.

Ὁ ἐπίτηδες γινόμενος ἢ ὑπάρχων ἐνθ' ἄν.: Πιάνουμε μιὰ κουτάλα ξύλινη ποῦ τὴν ἔχουμε ἀποστάρικη καὶ σβήνουμε τ' ἀλεύρι μὲ τὸ θερμὸ Ἀργυροῦδ. Αὐτὸ τὸ πρᾶμα εἶν' ἀποστάρικο γιὰ τζιπουνι αὐτόθ. Εὔρη τὴν κοπίδα τὴν ἔχω ἀποστάρικη γιὰ τὸ θέρος αὐτόθ.

ἀποστάριστος ἐπίθ. Ἀθῆν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ποστარიστός <ποστάρω κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παράγωγα.

1) Ὁ μὴ ταχυδρομηθεὶς, ἀταχυδρομήτος ἐνθ' ἄν.: Βοῆκα 'ς τὴν τσέπη μου ἕνα γράμμα ἀποστάριστο ποῦ τόχα ξεχάσει Ἀθῆν. 2) Ὁ μὴ φέρων τὴν ταχυδρομικὴν σφραγίδα Ἀθῆν.: Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω ἀποποῦ εἶναι τὸ γράμμα, γιὰτ' εἶναι ἀποστάριστο.

ἀπόστασι ἢ, (I) λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀπόστασις.

1) Τὸ διάστημα τὸ μεταξὺ δύο τοπικῶν σημείων λόγ. κοιν.: Εἶναι μεγάλη ἡ ἀπόστασι ἀπεδῶ ὡς ἐκεῖ. Σὲ τρεῖς ὥρες κάναμε τὴν ἀπόστασι ἀπὸ Ἀθήνα-Κόρινθο. Πυροβόλησε ἀπὸ ἀπόστασι. Ἀμα φτάσω σὲ ἀπόστασι βολῆς θὰ τοῦ ρίξω. || Φρ. Τὸν κρατεῖ σὲ ἀπόστασι (δὲν τοῦ ἐπιτρέπει οἰκειότητα, δὲν τοῦ δίδει θάρρος) λόγ. σύνηθ. 2) Μεταφ. διαφορὰ λόγ. σύνηθ.: Τοὺς χωρίζει μεγάλη ἀπόστασι. Ὑπάρχει μεταξὺ μας ἀπόστασι 'ς τοὺς ιδέες. || Φρ. Ἀπὸ τὰ λόγια ὡς τὰ ἔργα εἶναι μεγάλη ἀπόστασι.

ἀπόστασι ἢ, (II) ἀμάρι. ἴποστασι Εὐβ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστένω.

Κόπωςι: Κόπηκαν τὰ ἡπατά μου 'πὸ τ'ν πόστασι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόσταμα 2.

ἀποστασιὰ ἢ, Θράκ. (Ἡρακλίτσ.) Προπ. (Κούταλ.) ἀποσταδὰ Στερελλ. (Μεσολόγγ.) ἴπεισσιὰ Θράκ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐς. ἀποστασία.

1) Τὸ νὰ ἀφίσταται, ἀποστατῇ τις, στάσις, ἀνταρσία Θράκ. Συνών. ἀνταρσία 1, ἐπανάστασι, στάσι.

2) Τρόπος ἀλιείας μὲ δίκτυα ριπτόμενα ὑπὸ τῶν ἀλιέων καὶ ἀνασυρόμενα κατὰ τὴν ἐπιούσαν Θράκ. (Ἡρακλίτσ.) Προπ. (Κούταλ.) Στερελλ. (Μεσολόγγ.): Θὰ πάνε γι' ἀποστασιὰ Ἡρακλίτσ. β) Ἐπιρρηματ., κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἀποστασιᾶς Στερελλ. (Μεσολόγγ.): Βάνου τὰ δίκτυα ἀποσταδὰ Μεσολόγγ.

ἀποστασία ἢ, Πελοπν. (Λακων.) ἀποστασιὰ Πελοπν. (Κορινθ.) — Λεξ. Δημητρ. ἴπεισσιὰ Καπ. (Σινασσ. κ.ά.) ἴπεισσιὰ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστένω.

Ἀπόσταμα 2, δ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Τ' ἄλογό τ' ἄσ' τὴν ἴπεισσιὰ τ' ψόφ'σεν Σινασσ.

ἀποστασίλα ἢ, Πελοπν. (Ἀλωνίστ. Ἀνδροῦς. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακων. Μάν. Σουδεν. Τρίκκ. Τριφυλ. κ.ά.) — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀποστασία καὶ τῆς καταλ. -ίλα.

Ἀπόσταμα 2, δ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἐπέσανε χάμον τ' ἄλογα ἀπὸ τὴν ἀποστασίλα (ἐκ παραδ.) Ἀλωνίστ. Μὲ τὴν ἀποστασίλα ποῦ ἔχω τώρα δὲ βορῶ νὰ κάμω τίποτα Ἀνδροῦς. Ἐκαμα μιὰ ἀποστασίλα ἄλλο πρᾶμα Τριφυλ. Δούλενα ὅλη τὴν ἡμέρα κ' ἔχω μιὰ ἀποστασίλα! Μάν. Ἡρῆθα πέντε ὥρες δρόμο καὶ μ' ἔπιασεν ἀποστασίλα αὐτόθ. Ἐχω μιὰ ἀποστασίλα ποῦ θὰ πέσω ξερός 'ς τὸ κρεββάτι αὐτόθ.

ἀποστασίμι τό, Ἡπ. κ.ά. — Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀποστασία καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίμι. Πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 241.

